

Ars longa, vita brevis. Una generació a Bellaterra

per Maria Recasens

Amb motiu del vintè aniversari de la Universitat Autònoma de Barcelona, i dins el programa d'actes previstos al llarg d'aquest any, un grup de professors d'art contemporani d'aquesta mateixa universitat va proposar al rectorat de fer una exposició d'arts plàstiques. L'exposició es presentaria a manera de concurs o certamen i sota un lema concret: "Ars longa, vita brevis". Els artistes convocats haurien de realitzar una obra expressa que partís o s'acollís al lema. I el criteri segons el qual es convocava els artistes obeïa al fet que formessin part de la generació dels quarantes. La proposta va ser acceptada per l'equip del rectorat i des de principi de curs que s'hi ha anat treballant sota la coordinació del professor Miquel Molins. S'havia de convocar els artistes, elaborar un catàleg i pensar en un espai.

Els artistes que finalment hi han participat han estat quatre escultors: Sergi

"ARS LONGA, VITA BREVIS". Campus de l'U.A.B.

Aguilar, Jordi Colomer, Miquel Navarro i Susanna Solano, i nou pintors: José Manuel Broto, Pere Camps, Xavier Grau, Sílvia Govern, Àngels Jové, Antoni Llena, Robert Llimós i Zusch.

Totes les obres, excepte l'escultura de Navarro, han estat col·locades en una carpa situada a la plaça del campus i dissenyada per l'arquitecte Enric Graells.

S'ha editat un catàleg de l'exposició. És possible que aquesta mostra, *Ars longa, vita brevis*, pugui viatjar a altres Universitats de l'Estat.

La mostra s'inaugurà el passat dia 17 de maig i ha estat oberta al públic durant quinze dies.

país. D'aquí en sortirien els temes extrems de la història i de les llegendes nacionals i farien reconèixer amb un mitjà tan important com la música els trets diferencials d'aquests pobles. L'expansió dels moviments nacionalistes tingué un aliat natural amb el romanticisme que idealitzava la importància dels materials folklòrics i també en els esdeveniments revolucionaris del segle XIX. No obstant això, la influència del romanticisme fou més forta que la dels esdeveniments, perquè produí que les reivindicacions nacionals tingessin un pes ideològic i una morfologia dintre d'aquest moviment cultural que s'expedirà d'una forma dominant arreu. L'època romàntica fa comprendre, segons diu Hegel, que "l'home és història" i "marxa sempre amb l'història" potser, val a dir, a una meta no molt clara i del tot ambígua, però la pròpia nebulositat del seu idealisme envoltà aspiracions i desitjos populars de totes les individualitats.

A les idees i corrents nacionalistes promoguts per Herder i el romanticisme s'hi uniren les idees polítiques i econòmiques del liberalisme que tingueren gran eco a Itàlia i a l'Europa central i oriental. Però mentre a l'Europa occidental el liberalisme fou unívocament l'adversari de tot el sistema conservador, el nacionalisme romàn-

tic cantat pels poetes a l'estil de l'austríac, Grillpazer, un típic producte alemany, titubava entre si havia d'apreciar més la *llibertat política* o la *unitat nacional* en el sentit dit per Herder que "la comunitat lingüística havia de ser també una comunitat política". Per això el nacionalisme estava disposat a aliar-se amb ideologies conservadores, liberals i fins i tot socialistes. En el nacionalisme també hi convergien altres contradiccions per causa del seu caràcter eminentment ciutadà i intel·lectual. És tot un exemple revelador que, en ser novament ocupada la Lombardia per l'exèrcit austríac, els camperols el reberen al crit de "i nostro vengono" (venen els nostres). Quelcom semblant feren els camperols rumans de la Transilvània, defensant l'imperi Austro-Hungarès resistint violentament als nacionalistes del Kossuth magiar.

Si l'ús del terme "nacionalisme musical" queda moltes vegades solament inscrit als tres països abans dit, és perquè en aquests s'havia produït molt poca música anomenada culta (per oposició a la popular) que els fos pròpia. És possible, no obstant això, trobar en altres països també característiques nacionals com per exemple la música romàntica alemanya inspirada en els temes nadius, cançons populars, mites i llegendes nacionals (Weber, Wag-

ner, etc.). Fins i tot Itàlia, font d'un estil que arriba a ser internacional i que influència arreu, es posaren en relleu les seves aspiracions polítiques nacionals per lliurar-se del tutelatge austríac amb una música patriòtica i de rerafons reivindicativa (les òperes de Verdi). Cal dir finalment que la significació concreta i específica que s'atorga al *nacionalisme musical* és en la majoria dels casos el producte d'una autèntica i rotunda actitud d'"autoconsciència".

Caldrà contemplar i analitzar profundament les causes i motius que produïren la singularització de la música de RÚSSIA, BOHÈMIA i l'ESCANDINÀVIA i el perquè de la seva definició de "nacionalista". Com veïem novament la música de la mà del Romanticisme, va més enllà de la simple expressió del plaer intel·lectual.

INTEL·LECTE
GALERIA D'ART

Pedregar, 10
Tel. 726 51 22
SABADELL